

132 - العاشِرُ: وَعَنْهُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «بَيْنَمَا رَجُلٌ يَمْشِي بِطَرِيقٍ اشْتَدَّ عَلَيْهِ الْعَطَشُ فَوَجَدَ بئْرًا فَنَزَلَ فِيهَا فَشَرِبَ، ثُمَّ خَرَجَ؛ فَإِذَا كَلْبٌ يَلْهَثُ، يَأْكُلُ التُّرَى مِنَ الْعَطَشِ، فَقَالَ الرَّجُلُ: لَقَدْ بَلَغَ هَذَا الْكَلْبُ مِنَ الْعَطَشِ مِثْلَ الَّذِي كَانَ قَدْ بَلَغَ مِنِّي، فَنَزَلَ الْبئْرَ فَمَلَأَ حُقْفَهُ مَاءً ثُمَّ أَمْسَكَهُ بِيَدِهِ، حَتَّى رَقِيَ فَسَقَى الْكَلْبَ، فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ فَعَفَرَ لَهُ». قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ؛ وَإِنَّ لَنَا فِي الْبَهَائِمِ أَجْرًا؟! فَقَالَ: «فِي كُلِّ كَبِدٍ رَطْبَةٌ أَجْرٌ». مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. [خ 6009، م 2244].

وَفِي رِوَايَةٍ لِلْبُخَارِيِّ: «فَشَكَرَ اللَّهُ لَهُ، فَأَذْخَلَهُ الْجَنَّةَ». [173].

وَفِي رِوَايَةٍ لَهُمَا: «بَيْنَمَا كَلْبٌ يُطِيفُ بِكِبَّةٍ قَدْ كَادَ يَفْتُلُهُ الْعَطَشُ؛ إِذْ رَأَتْهُ بَغِيٌّ مِنْ بَعَايَا بَنِي إِسْرَائِيلَ، فَزَعَتْ مُوقَهَا فَاسْتَقَمَّتْ لَهُ بِهِ، فَسَقَتْهُ فَعُفِرَ هَا بِهِ». [خ 3467، م 2245/155].

«الْمُوقُ»: الْحُقْفُ، وَ«يُطِيفُ»: يَدُورُ حَوْلَ «كِبَّةٍ» وَهِيَ: الْبئْرُ.

132. У кишидан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам шундай дедилар: **«Йўлда кетаётган бир киши қаттиқ чанқаб кетди. Бир қудуқ топиб, унга тушиб, сув ичди. Кейин чиқди. Қараса, бир ит тилини осилтириб турибди, ташналикдан нам тупроқни ялапти. Ҳалиги киши: «Бу ит**

ҳам менга ўхшаб роса чанқабди-ку», деди-да, қудуққа тушиб, маҳсисини тўлдириб, кейин уни оғзида тишлаб чиқиб, кўтарилдида, у билан итни суғорди. Шунда Аллоҳ уни тақдирлади ва уни мағфират қилди». «Эй Аллоҳнинг Расули, бизга ҳайвонларда ҳам ажр борми?» дейишди. У зот: «Ҳар бир тирик жон учун ва ҳар бир жигари ҳўл нарсада ажр бор», дедилар».

Бухорийнинг бошқа бир ривоятларида эса: **«Аллоҳ уни тақдирлаб, жаннатига киритди»,** дейилган.

Икковларининг бошқа ривоятларида: **«Бир ит қудуқ атрофида чанқоқликдан ўлар ҳолатга келиб қолай, деб айланиб юрганида, Бани исроиллик бир фоҳиша аёл маҳсисини ечди-да, унга сув олиб, уни ўша сув билан суғорди. Шу амали сабабли гуноҳлари кечирилди»,** дейилган.

Шарҳ: «Ҳар бир жигари ҳўл» дегани ҳар бир тирик жон дегани. Ҳар қандай жонзотни суғоришда, ем беришда, умуман, бирор яхшилик етказишда ажр-савоб бор.

Исломда ҳар бир жонзотга яхшилик қилган инсон ажру савоб олиши қайта-қайта таъкидланган. Ит унча марғуб ҳайвонлардан эмас. Лекин сувсиз қолган итга сув тутган кишини Аллоҳ таоло тақдирлаши, унинг гуноҳларини кечириши катта маънони англатади.

Ҳозирги баъзибир одамлар каби аввало ҳайвонларни шафқатсиз равишда қириб бўлиб, кейин уларга меҳр кўрсатиш жамиятлари тузишга ўтишларидан ўн тўрт аср илгари Исломда ҳайвонларга қандоқ меҳр кўрсатиш намуналари воқеликда бўлганини кўриб турибмиз. Ҳар қандай ҳайвонга меҳр кўрсатиш мусулмон одамнинг бурчидир.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI

